

DRAGULJI DELTORE
PODMUKLI PESAK

Emili Roda

Preveo
Nenad Dropulić
■ Laguna ■

Naslov originala

Emily Rodda

DELTORA QUEST series 1 – 8 titles

BOOK #4: THE SHIFTING SANDS

Copyright © Text and Graphics copyright © Emily Rodda, 2000

Graphics by Kate Rowe

Cover illustrations copyright © Scholastic Australia, 2000

Cover illustrations by Marc McBride

First published by Scholastic Australia Pty Limited in 2000.

This edition published under licence from Scholastic Australia Pty Limited

Translation Copyright © 2007 za srpsko izdanje, LAGUNA

DRAGULJI DELTORE

- 1 – ŠUME TIŠINE
- 2 – JEZERO SUZA
- 3 – GRAD PACOVA
- 4 – PODMUKLI PESAK
- 5 – PLANINA UŽASA
- 6 – LAVIRINT ZVERI
- 7 – DOLINA IZGUBLJENIH
- 8 – POVRATAK U DEL

Zemlja Senke

Planina užasa

Jezero suza

Podmukli pesak

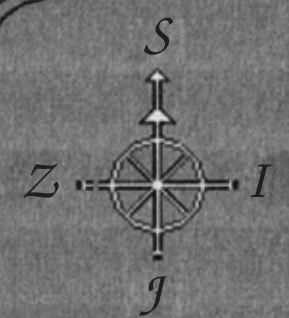
Grad pacova

Šume tišine

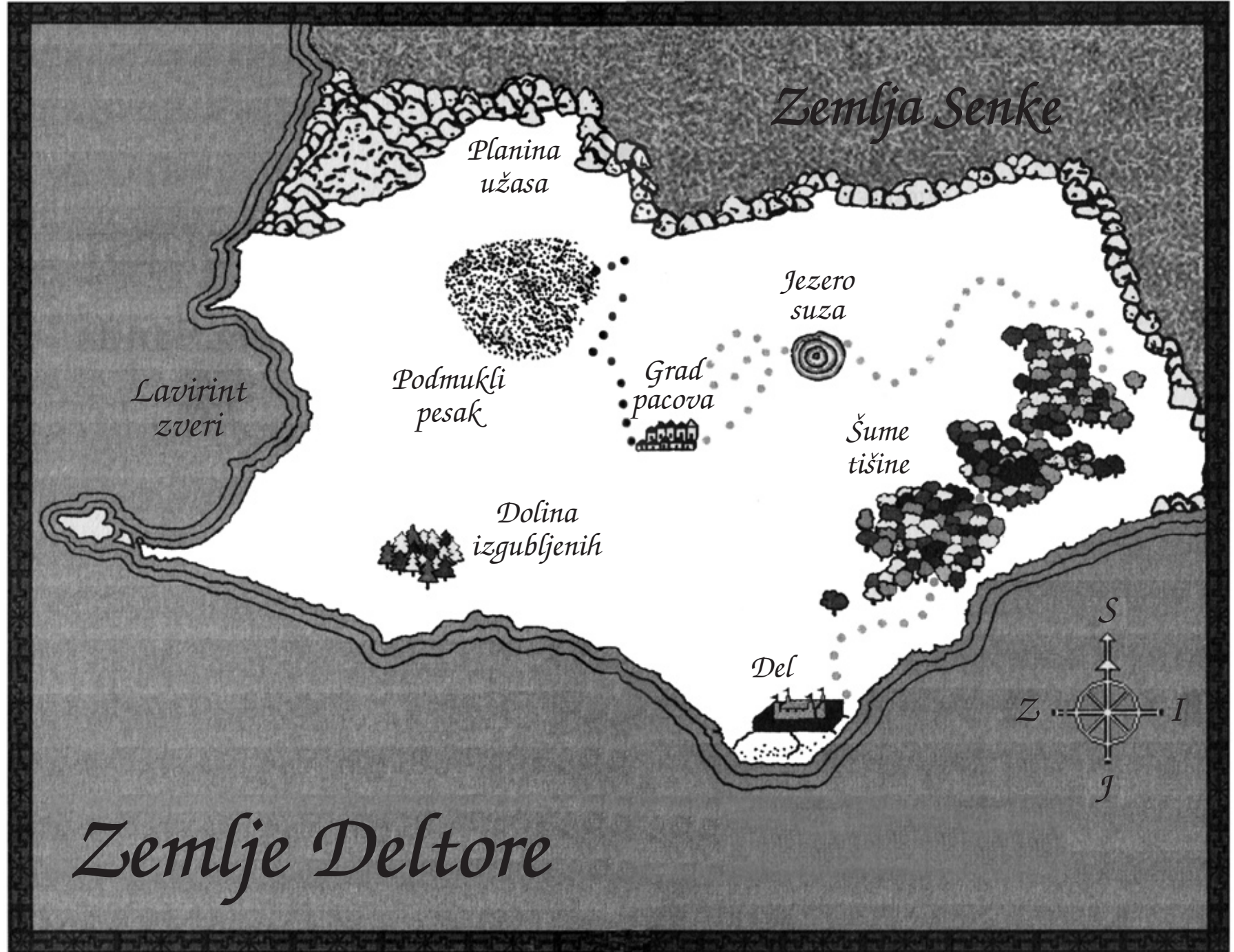
Lavirint zveri

Dolina izgubljenih

Del

Zemlje Deltore

Priča do sada...

Šesnaestogodišnji Lif, ispunjavajući zavet koji je njegov otac dao pre njegovog rođenja, kreće u veliku potragu za sedam dragih kamenova čarobnog Pojasa Deltore. Dragulji – ametist, topaz, dijamant, rubin, opal, lapis lazuli i smaragd – ukradeni su kako bi se otvorio put napadu zlog Gospodara Senke na kraljevstvo. Sada leže skriveni, razasuti po čitavom kraljevstvu, na mračnim i strašnim mestima. Tek kada budu vraćeni na Pojas, biće moguće pronaći naslednika prestola Deltore i okončati opaku vladavinu Gospodara Senke. Lifovi saputnici su Barda, nekadašnji dvorski stražar, i Jasmin, divlja devojčica bez oca i majke, Lifova vršnjakinja, koju su sreli u jezivim Šumama tišine.

Do sada su pronašli tri dragulja. Topaz zlatne boje, simbol odanosti, ima moć da dovodi žive u dodir sa svetom duhova i da razbistri i izoštri um. Rubin, simbol sreće, pobledi u blizini opasnosti, tera zle duhove i leči otrov. Opal, kamen nade, omogućuje da se vide slike iz budućnosti.

Na svom putovanju družina je otkrila tajni pokret otpora. Čine ga ljudi koji su se zakleli na borbu protiv Gospodara Senke. Ali slugu neprijatelja ima posvuda. Neke je, kao njegove surove Sive stražare, lako prepoznati. Drugi dobro skrivaju svoju odanost tami.

Troje drugova imali su sreće da iz Grada pacova pobegnu živi. Ali sada su zarobljeni u pustoju dolini koja ga okružuje i ostali su bez zaliha. Opal je omogućio Lifu da vidi užasnu sliku onoga što ih čeka: sliku Podmuklog peska.

A sada čitajte dalje...

1 – Bekstvo

Lifu se činilo da hoda pored reke već čitavu večnost. Pa ipak, samo jedan dan i deo noći prošli su otkako su on, Barda i Jasmin ostavili Grad pacova sav u plamenu. Slabi miris dima još se osećao u vazduhu iako je grad sada bio samo mrlja na horizontu iza njihovih leđa.

Odavno su odbacili tešku crvenu odeću i čizme koji su ih spasli od pacova. Tako im je hodanje bilo lakše. Ali zbog gladi i umora ovo putovanje činilo im se beskrajnim, a jednolična okolina samo im je otežavala kretanje. Satima i satima drugovi su se vukli golom spečenom zemljom, s obe strane okruženom vodama Široke reke – toliko prostranim da su se obale jedva videle.

Iako im je svima očajnički trebao odmor, znali su da ne smeju stati. Perjanice dima što su prljale plavo nebo iza njih bile su svetionik za njihove neprijatelje. Bile su znak da se nešto strašno dogodilo na mestu gde je bio skriven treći dragulj Pojasa Deltore. Ako Gospodar Senke sazna da je kamen odnesen, njegove sluge počće da traže kradljivce.

A kako će ih lako naći u ovoj goloj dolini!

Barda se oborene glave vukao pored Lifa. Jasmin je išla malo ispred njih. S vremena na vreme šapnula bi nešto Filiju,

koji joj je čučao na ramenu, ali pogled joj je bio prikovan za horizont. Tražila je Krija, gavrana. Kri je odleteo u cik zore da osmotri predeo ispred njih i potraži hranu.

Nije ga bilo vrlo dugo. Putnicima se to činilo lošim znakom. Govorilo je da su hrana i sklonište daleko. Ipak, nije im preostajalo ništa drugo nego da nastave. Mogli su da idu samo u jednom pravcu jer je dolina ležala u krivini široke reke i bila je opkoljena vodom s tri strane.

Vekovima su pacovi živeli okovani vodom koja krivuda oko njihove doline, pomisli Lif sumorno. A sada smo i mi njeni zarobljenici.

Odjednom Jasmin prodorno vrisnu. U odgovor joj stiže slabašni oštri zvuk.

Lif podiže pogled i vide crnu mrljicu kako im prilazi preko visokog plavetnila. Svakog trenutka je rasla i Kri se najzad obruši oštro krešteći.

Spustio se Jasmin na ruku i ponovo zakreštao. Jasmin ga je slušala bezizraznog lica. Onda se okrenula Lifu i Bardi.

„Kri kaže da se planina završava pojasom vode širokim gotovo koliko i sama reka“, kazala im je.

„Šta?“ Lif se preneraženo spusti na tlo.

„Dolina je ostrvo?“, zareža Barda. „Ali, to je nemoguće!“ Duboko je uzdahnuo i seo pored Lifa.

Kri se nakostreši i ljutito zacokta.

„Kaže da je video svojim očima“, prasnu Jasmin. „Vodeni pojas spaja dva rukavca reke. Vrlo je širok, kaže, ali ne deluje preduboko, pa možda možemo da ga pregazimo. Izgleda mu bleđi od reke, a video je i jata riba blizu površine.“

„Riba!“ Lifu pođe voda na usta kad pomisli na toplu hranu.

„Koliko je to daleko?“, čuo je Bardu kako pita.

Jasmin slegnu ramenima. „Kri misli da bismo mogli da stignemo tamo sutra ako budemo išli celu noć.“

„Onda će tako i biti“, reče Barda tmurno i ustade. „Makar nas po mraku neće lako opaziti. A, na kraju krajeva, nemamo ni mrvice hrane. Nemamo skloništa niti ležaja, samo голу zemlju. Znači, neće nam biti ništa bolje ni ako stanemo. Zašto bismo onda i zastajali? Možemo isto tako da hodamo dok ne popadamo.“

I tako su se po bleđoj svetlosti naredne zore našli na kraju doline i očima koje su ih pekle od umora zagledali su se u svetlucavu vodenu površinu koja im je zaprečila put.

„Ovo svakako nije prirodni kanal“, reče Lif. „Obale su suviše prave i ravne.“

„Iskopala ga je ljudska ruka“, saglasi se Barda. „Davno, rekao bih, kao prepreku pacovima.“

Kri je kružio iznad njih i uzbuđeno kreštao.

„Na drugoj strani ima drveća“, promrmlja Jasmin. „Drveća i drugog rastinja.“

Ona bez oklevanja zagazi u vodu, ne skidajući pogled s iskrzane zelene linije ispred sebe.

„Jasmin, pazi!“, povika Lif za njom. Ali Jasmin se nije osvrnula; koračala je ne zastajući. Voda joj je dosegla struk, zatim grudi, ali to je bilo sve. Jasmin ravnomerno krenu ka drugoj obali.

Barda i Lif pohitaše za njom i uleteše u hladnu reku. „Kad mi je zadatak bio da te čuvam od nevolja na ulicama Dela, Life, mislio sam da si najnepredvidiviji i najgori mladi gnjavator na svetu“, mrmljao je Barda. „Izvinjavam ti se. Jasmin je ista kao ti – ako ne i gora!“

Lif se nasmeši, a onda poskoči i kriknu kad mu je nešto meko dotaklo nogu. Pogledao je dole i video treptaje iznenadnih pokreta dok je nekoliko velikih riba hitalo da se sakrije u senke.

„One te neće povrediti“, doviknu mu Jasmin preko ramena. „Otkud znaš?“, viknu joj Lif u odgovor. „Možda su gladne koliko i ja. One...“

Prekinuo je kad je Kri zakreštao i obrušio se k njima; gavran je očešao površinu vode i ponovo poleteo uvis.

Jasmin stade, uznemirena, a onda se naglo okrenu Lifu i Bardi. „Nešto dolazi s neba!“, rekla im je. „Kri...“

Crna ptica se krešteći ponovo obruši k njima. Očigledno je bila preplašena.

„Šta je to?“ Lif je grozničavo gledao po nebu, ali nije video ništa.

„Nešto veliko! Nešto vrlo zlo!“ Jasmin zgrabi Filija s ramena i podiže ga uvis; malena lopta sivog krzna prestravljeno je brbljala. „Kri!“, povika Jasmin. „Uzmi Filija! Sakrijte se!“

U tom momentu Lif opazi crnu tačku na horizontu. Rasla je naočigled. Trenutak kasnije Lif je razaznao dugački vrat i ogromna raširena krila.

„Ak-Baba!“, prosikta Barda. „Videla je dim.“

Lifu se činilo da mu se krv sledila u venama. Otac mu je pričao o Ak-Babama – ogromnim picama sličnim lešinarima koje žive hiljadu godina. Sedam takvih ptica služilo je Gospodaru Senke. One su odnele dragulje s Pojasa Deltore i sakrile ih na opasna mesta.

Slušajući Jasmininu zapovest, Kri uhvati Filija kandžama i pohita s njim na drugu stranu kanala. Tamo će obojica moći da se sakriju u visokoj travi ili krošnji drveta.

Ali Lif, Barda i Jasmin nisu imali gde da se sakriju. Iza njih bila je gola zemlja doline, a pred njima široka površina vode koja se ljeskala na jutarnjem suncu.

Načinili su još nekoliko koraka, ali znali su da je uzalud. Ak-Baba je letela neverovatnom brzinom. Naći će se nad njima pre nego što stignu na sigurno.

Ptica je već videla dim spaljenog grada. Kada uoči tri iscrpljena tuđinca kako beže iz doline, odmah će shvatiti da su oni neprijatelji Gospodara Senke.

Hoće li ih napasti? Ili će prosto da se stušti dole, zgrabi ih ogromnim kandžama i odnese svom gospodaru? U svakom slučaju osuđeni su na propast.

Mogli su da se sakriju jedino u vodi. Pa ipak, Lif je znao da to nije dobro skrovište. Ak-Baba će ih iz vazduha videti jasno kao što je Kri video jata riba.

„Nije nas još videla“, reče Barda brzo. „Pogled joj je uperen ka dimu iz grada. Life, tvoj plašt!“

Naravno! Nespretnim mokrim prstima Lif povuče trake koje su mu držale ogrtač oko vrata. Posle nekog vremena ogrtač je slobodno plutao.

„Dole!“, siknu Barda.

Sve troje duboko udahnuše i spustiše se ispod površine vode držeći plašt iznad sebe kao nadstrešnicu. Plutao im je iznad glava, gotovo nevidljiv u vodi.

Dali su sve od sebe. Ali, je li to dovoljno da ih sakrije od oštrog pogleda Ak-Babe? Da je sumrak, možda bi bilo. Ali po ovom jarkom suncu zver će svakako uočiti mrlju na vodi različitu od okoline. Sumnjičava, kružiće nad njima, motriće, čekaće...

I koliko dugo Lif, Barda i Jasmin mogu da drže dah? Pre ili kasnije moraće da provire iznad površine i udahnu. Čudovište će tada napasti.

Lif potraži prstima kopču Pojasa koji je nosio pod košuljom. Pojas Deltore ne sme biti zarobljen s njim. Ako bude neophodno, otkopćaće ga i pustiti da padne u blato dna kanala. Bolje da leži tu nego da ponovo padne u šake Gospodara Senke.

Pluća su ga već bolela. Telo mu je već govorilo da se izdigne iznad površine i udahne. Nešto ga gurnu u rame i on otvo-

ri oči. Svuda oko njega plivale su ribe – velike srebrne ribe izbuljenih staklastih očiju. Perajima i repovima češale su mu se o glavu i lice. Okupljale su se oko njega, opkoljavale ga.

Odjednom je nastao mrak. Ogromna senka prekrila je sunce.

Ak-Baba je bila iznad njih.

2 – Zabranjeno voće

Lif je potiskivao paniku koja je pretila da ga uguši. Senka Ak-Babe obojila je vodu u crno. Nije više video ribe, ali osećao je njihovu težinu. Desetine riba plivale su sada iznad ogrtača, udarale u druge ribe na površini, pritiskale ih nadole, nadole...

Lifu se vrtelo u glavi. Počeo je da se batrga, grudi su ga bolele od nedostatka vazduha. Očajan, gurnuo je plašt uvis, ali mnogobrojne ribe iznad njega bile su tako stisnute da su činile živu, pokretnu tavanicu koju nije mogao da probije.

Pokreti su mu slabili. Osetio je da gubi svest, da mu se um odvaja od tela.

Znači, ovako izgleda kraj, pomislio je. Posle svega što smo prošli... Kroz glavu mu prođe slika njegovih roditelja kod kuće. Sada doručkuju u kuhinji kovačnice. Razgovaraju možda o njemu, i o Bardi.

Neće nikad saznati šta je bilo s nama, mislio je Lif. Naše kosti ležaće dovek u blatu, a s njima i Pojas Deltore.

Nejasno je postao svestan užurbanih dodira po nogama i grudima. Ribe su udarale u njega. Kao da su ga gurale uvis. A one gore – one su se pomerale u stranu.

Poslednjom snagom naterao je drhtave noge da se isprave. Glava mu je probila površinu i on poče žedno, zahvalno da guta vazduh.

U prvi mah nije video ništa. Plašt mu je još bio obavijen oko glave i lepio mu se za lice. Onda je spao i Lif zatrepta u Bardu i Jasmin, zadihane i mokre kao i on sam.

Prestravljeno je pogledao uvis, ali Ak-Baba je već odmakla od kanala i ravnomerno je letela prema perjanici dima na horizontu.

„Nije nas videla!“ zakrklja on kroz kašalj. „Prošla nas je.“ Jedva je verovao u to.

„Naravno“, osmehnu se Jasmin i uze da umotava plašt u zavežljaj. „Kad je pogledala dole u vodu, videla je samo jato riba. Te ribe videla je stotinama puta ranije.“

Ona potapša namreškano površinu vode. „Ah, bile ste pametne, ribice“, nasmejala se. „Dobro ste nas sakrile.“

Ribe su plivale oko nje i lenjo ispuštale mehurove. Izgledale su veoma zadovoljne sobom.

„Mislio sam da hoće da nas udave“, reče Barda. „A one su nas sve vreme sakrivala od Ak-Babe. Ko je još čuo da su ribe pritekale nekome u pomoć?“

„Ovo nisu obične ribe“, reče im Jasmin. „Stare su i mudre. Ne vole pacove, koji su dolinu s jedne strane reke pretvorili u pustinju. A ne vole ni Gospodara Senke i njegove sluge.“

„Rekle su ti to?“, upita Lif zapanjeno.

Devojka slegnu ramenima. „To nisu obične ribe“, ponovila je. „Govorile bi i tebi kad bi hteo da ih slušaš.“

Lif se zagledao u obrise ispod vode i usredsredio se koliko god je mogao, ali čuo je samo pljuskanje vode i mehuriće.

„Trebalo je da znam da nećemo umreti u reci“, promrmlja. „Opal mi je u dolini pokazao sliku mene samog kako stojim u Podmuklom pesku. Ako ću već umreti, umreću tamo.“

Osetio je poglede Barde i Jasmin na sebi. „Da li opal pokazuje ono što će *biti*? Ili samo ono što bi *moglo* da bude?“, upita ga Barda odjednom.

Lif slegnu ramenima. Nije znao.

Kri zakrešta s druge strane kanala.

„Moramo dalje“, reče Jasmin. „Ak-Baba će se možda vratiti ovuda.“

Saputnici su krenuli preko kanala, a ribe su plivale ispred njih. Kad su najzad stigli na drugu obalu, okrenuli su se i poklonili u znak zahvalnosti.

„Dugujemo vam živote, ribice“, reče tiho Jasmin. Kri joj je sleteo na ruku. „Zahvaljujemo vam na dobroti.“

Ribe pognuše glave, a zatim polako otplovaše natrag mašući repovima kao na rastanku.

Kri zakrešta i ponovo prhnu uvis. Lif, Barda i Jasmin pošli su za njim. Gavran je lepršao prema drvetu koje je raslo uz vodu; duge paperjaste grane povijale su se nadole i dodirivale tlo.

Provukli su se kroz zelenilo i obreli se na maloj čistini okruženoj sa svih strana savijenim granama. Čistina je ličila na zelenu sobicu s kvrgavim stablom u sredini. Tu je sedeo Fili i čekao ih. Potrčao je ka Jasmin i skočio joj na rame, radosno brbljajući.

Ječeći od olakšanja, troje drugova klonu na tlo. Spustili su umorne udove na debelu prostirku od mekog smeđeg lišća. Iznad njih bio je krov od krošnje. Oko njih zidovi koji su šaputali na blagom povetarcu.

„Bezbedni“, promrmlja Jasmin. Ali nije bilo potrebno objašnjavati šta drvo govori. Svi su osetili spokoj.

Trenutak kasnije svi utonuše u san.

Kad se Lif probudio, bio je sam. Ptice su mu pevale iznad glave. Bilo je sveže, a svetlost je bleдела.

Sunce zalazi, pomisli on drhteći. Prespavao sam čitav dan.

Gde su Barda i Jasmin, Kri i Fili? Lif dopuza do klonulih grana koje su okruživale njegovo skrovište, oprezno ih razdvoji i proviri. Preneraženo je shvatio da sunce ne zalazi, nego da izlazi. Nije prespavao samo dan, nego i čitavu noć!

Jasmin i Barda vraćali su se ka drvetu. Pretpostavio je da su tražili hranu i ponadao se da su nešto našli. Osećao se kao da u stomaku ima rupu. Činilo mu se da je davno jeo poslednji put. Provukao se kroz lišće i potrčao im u susret.

„Jabuke!“, viknu mu Barda. „Malo uvele, ali vrlo slatke i zasitiće te.“

Bacio je jabuku Lifu koji je zagriže i uskoro slisti, sve sa košticama.

„Kažu da je ukradeno voće najslade“, nasmeja se Barda i dobaci mu još jednu vočku.

„Ukradeno?“, upita Lif punih usta.

„Ono drveće tamo, to je voćnjak“, reče Barda pokazujući iza sebe. „Jasmin se poslužila ne trudeći se da potraži vlasnika i zamoli ga za dozvolu.“

Jasmin zabaci glavu. „Drveće je ječalo od težine voća“, prasnula. „Jedva je čekalo da ga neko obere. A vidite i sami kako su jabuke uvele. Ko bi se naljutio što smo se poslužili?“

„Ja se ne žalim“, reče Lif veselo. „Poslednji put sam jeo jabuke...“ Začutao je, a slatko voće kao da mu se sasušilo u ustima. Poslednji put gostio se jabukama s drugarima u Delu. Bio mu je šesnaesti rođendan. Tog dana oprostio se od detinjstva, od života kakav je poznavao, od doma i roditelja koje je voleo. Kako mu se davno to činilo!

Jasmin ga je radoznalo posmatrala. Shvatio je da mu je lice dobilo tužan izraz i brzo se okrenuo. Jasmin je u šumama tišine živela sama, društvo su joj bili samo Kri i Fili. Videla

je kako joj Sivi stražari odvođe roditelje i od najranijeg detinjstva savladavala nebrojene užase. Bio je siguran da je za nju njegova čežnja za domom znak slabosti i nezrelosti.

Odgrižao je zalogaj jabuke i poskočio kad se začuo piskavi glas:

„Lopovi!“

Lif zaškilji u drhtavu jutarnju svetlost. Nešto se vrišteći kotrljalo ka njima po visokoj travi. Kad se primaklo, video je da je to sićušna starica. Bila je tako punačka, onako umotana u brojne šalove, da je izgledala kao prava lopta. Retka smeđa kosa bila joj je podignuta u malu punđu na temenu. Lice joj je bilo zgužvano i naborano poput sasušene jabuke i crveno od besa. Ljutito se mrštila i zamahivala pesnicom.

„Lopovi!“, cicala je. „Skitnice! Vraćajte ih! Vratite ih!“

Putnici su zurili u nju otvorenih usta.

„Ukrali ste moje jabuke!“, vrištala je starica. „Ukrali ste moje lepote dok su moji stražari spavali. Gde su? Dajte mi ih!“

Jasmin joj bez reči dade preostale jabuke. Starica ih privi na grudi i besno se zagleda u druge.

„Lažljivice! Gde su ostale?“, vikala je. „Gde je još šest jabuka? Sve su prebrojane. Za svaku mora da se zna gde je. Kako ću inače da ispunim normu? Devet jabuka ste uzeli, i devet mora da se vrati.“

Barda se nakašlja. „Vrlo mi je žao, gospođo, ali ne možemo da ih vratimo. Bojim se da smo ih već pojeli.“

„Pojeli?!“

Starica kao da je počela da otiče, a pocrvenela je tako jako da se Lif uplašio da će pući.

„Mi... izvinjavamo se“, promuća Lif. „Bili smo vrlo gladni i...“

Starica zabaci glavu, podiže ruke, zatrese šalovima i ispusti užasan piskav krik.

U trenu ju je okružio tamni nemirni zujavi oblak.

Pčele. Hiljade pčela. Sedele su joj po leđima i skupljale se pod šalovima. Sada su vrvele po vazduhu oko nje i čekale zapovest za napad.

3 – Put za Ritmir

Lif, Barda i Jasmin ustuknuše. Oblak pčela micao se tamo-amo i stvarao razne oblike iza staričine glave. Zujanje je nalikovalo pretećem režanju nekakve zveri.

„Mislili ste da sam nezaštićena, je li?“, kreštalala je starica. „Mislili ste da možete bez straha krasti od mene. Moji čuvari su mali, ali brojni, i vodi ih jedan um. Umrećete strašnom smrću od hiljada žaoka zbog onoga što ste učinili.“

Jasmin je očajnički pretraživala džepove. Našla je ono što je tražila i pružila je ruku. Zlatni i srebrni novčići zasvetlucali su na suncu.

„Hoćete li da uzmete ovo za jabuke?“, upitala je.

Starica se trgnu. Oči joj se suziše. „Ako imate novaca, zašto kradete?“, upitala je, ali njena smežurana ruka polete i uze novčiće.

„Ne!“, viknu Lif i baci se napred ne razmišljajući. „Taj novac je sve što imamo! Ne možeš ga uzeti za nekoliko uvelih jabuka!“

Pčele ga okružiše opasno zujeći.

„Polako, dečko, polako. Lagano, lagano!“, zakikota se stara. „Moji stražari ne vole nagle pokrete i lako se razljute.“